

BENJAMİN DISRAELİ’NİN YAPITLARINDA GELENEKSEL MUHAFAZAKARLIK VE MODERN MUHAFAZAKARLIK

Şahin KIZILTAŞ *

Öz

Bu çalışmada, geleneksel ve modern muhafazakarlık kavramlarının İngiliz toplumunda ne şekilde ortaya çıktığı ve toplum için ne anlam ifade ettiği araştırılmıştır. 19. yüzyıl İngiliz politikasının en etkin isimlerinden Benjamin Disraeli’nin icadı olarak kabul edilen modern muhafazakarlığın, geleneksel muhafazakarlık anlayışından hangi açıdan farklılık gösterdiği, topluma demokrasi anlamında neler kattığı, politikada ne gibi değişimleri tetiklediği ve bu değişimlerin yol açtığı toplumsal sonuçların neler olduğu ele alınmıştır. Ayrıca aristokrasi, burjuva ve işçi sınıflarıyla kilise ve krallık gibi kurumların Ortaçağdaki işlevleri ile 19. yüzyıldaki işlevleri karşılaştırılmıştır. Bunların Disraeli’nin yapıtlarında ele alınış tarzı değerlendirilmiştir. Modern muhafazakarlığın demokrasiye katkısı ve Disraeli’nin Tory demokrasisinde toplumsal sınıfların birincil görevleri incelenmiştir. Disraeli, toplumda yerleştirmeye çalıştığı bu yeni sistemin öğreti ve ilkelerini, yazdığı romanlarıyla desteklemiştir. Çalışmamızda bu yapıtlardan ‘Genç İngiltere Romanları’ olarak bilinen Coningsby, or The New Generation, Sybil, or The Two Nations ve Tancred: or The New Crusade isimli romanları incelenmiş ve yazarın politik ve toplumsal amaçları ortaya konmaya çalışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Benjamin Disraeli, modern muhafazakarlık, endüstri aristokrasisi, muhafazakarlık, Genç İngiltere Akımı.

* Öğretim Gör. Bitlis Eren Üniversitesi, Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu, sahin.kiziltas@gmail.com

TRADITIONAL CONSERVATISM AND MODERN CONSERVATISM IN THE WORKS OF BENJAMIN DISRAELI

Abstract

In this study, how traditional and modern conservatism have emerged in English society and what they mean for society have been analysed. In what aspects modern conservatism which is accepted as the invention of Benjamin Disraeli who was one of the most influential people in 19th century English politics differs from traditional conservatism, what it contributed to society in the way of democracy, what kind of changes in politics it triggered and what are the social results of these changes have been discussed. Besides, the functions of bourgeoisie, aristocracy and working classes and of institutions such as the church and the monarchy in the Middle Age and in 19th century have been compared. How Disraeli tackled this issue in his works has been assessed. The contribution of modern conservatism to democracy and the primary duties of social classes in Tory democracy of Disraeli have been studied. Disraeli, through his novels, supported the principles and doctrines of this new system which he tried to montage to society. In this paper, his works which are known as 'The Young England Novels' which are Coningsby, or The New Generation, Sybil, or The Two Nations and Tancred: or The New Crusade have been scrutinised and his political and social goals have been tried to be revealed.

Keywords: Benjamin Disraeli, modern conservatism, industrial aristocracy, toryism, The Young England Movement.

1. GİRİŞ

Benjamin Disraeli, sıra dışı kişiliği ve politik tutumlarıyla dönemin İngiltere'sinde öne çıkan bir politikacıdır. Yaşadığı yüzyıl, toplumun her katmanında ortaya çıkan değişim ve dönüşümün en küçük ayrıntılarını bile son derece önemli kılmaktadır. O dönemde sıradan gibi görünen çok sayıda politikacı, yazar, bilim

adamı, dini lider; ölümlerinin üzerinden çok geçmeden değişime olan katkıları bakımından önemli kişiler olarak tarih sayfalarındaki yerlerini almışlardır.

Çoğu kişinin değeri ölümünden çok sonraları anlaşılmışken, Disraeli, toplumsal yapıyı derinden sarsan politik anlayışı nedeniyle henüz hayattayken azımsanamayacak bir üne kavuşmuştur. Lider özellikleriyle öne çıkıp genç parlamenterlerin peşinden koştuğu bir idol haline gelmesi, politik arenada ne denli büyük bir ilgi gördüğünün açık bir göstergesidir. Disraeli, roman yazmanın, politik düşüncelerini aktarmanın en etkili yollarından biri olduğuna derinden inanır. Bu nedenle yapıtlarının da en az politik yaşamı kadar ciddi bir şekilde incelenmesi gerekir. Ve bu yapıtlar sadece edebiyat eleştirisi bağlamında değil, bir döneme ışık tutan değerli tarihsel belgeler olarak değerlendirilmelidir. Çünkü edebiyatı politik düşüncelerini anlattığı bir ders kürsüsü şeklinde kullanan yazar, içerik bakımından önemli yapıtlar ortaya koyarak toplumu kendi politik eğilimi doğrultusunda şekillendirmeye çabalamıştır. Hatta John Dugdale'e göre William Kuhn, Disraeli'nin romanlarının hiçbir zaman yazamadığı anıları olarak da okunabileceğini söyler (Dugdale, 2007).

1.1. Benjamin Disraeli: Modern Muhafazakarlık ve Genç İngiltere Akımı

Muhafazakarlık kavramı değişik kaynaklarda birbirine yakın olarak tanımlanır. Örneğin Macmillan Çağdaş Sözlük'te muhafazakarlık, geleneğe dayalı, mevcut sosyal, siyasi ve ekonomik kurumları destekleyen, çok gerekli olmadıkça değişime karşı çıkan ve köklü değişim yerine tedrici değişimi destekleyen politik felsefeye verilen isimdir. (Macmillan, 1988) Başka bir kaynaktaki ise 'Özellikle politikada mevcut veya düzeni muhafaza etme eğilimi' (www.thefreedictionary.com, 2014) olarak tanımlanır. Kavramın bir başka kaynaktaki karşılığı yine benzer şekildedir: "Muhafazakarlık, geleneğe ve toplumsal istikrara dayalı, yerleşik kurumlara vurgu yapan ve kademeli değişimi

ani değişime tercih eden politik anlayıştır.” (www.merriam-webster.com, 2014) Dolayısıyla muhafazakarlık, geleneksel kurumların devamını amaçlayan ve toplumda asgari ve yavaş bir değişimi öngören politik ve toplumsal düşünce şeklinde özetlenebilir.

Bazı muhafazakarlar istikrar ve devamlılığı vurgulayıp var olanı olduğu gibi koruma arayışındayken bazıları ise modernleşmeye karşı çıkıp var olanın geçmişteki şekline dönüşü arzularlar. Bu yaklaşım doğrutusunda var olanı olduğu gibi koruma arayışında olanları geleneksel ya da klasik muhafazakarlar, var olanın geçmişteki versiyonu özleminde olanları ise modern muhafazakarlar olarak sınıflandırmak olasıdır. İlk bakışta bu sınıflandırmada bir çelişki görünür; çünkü eski'nin özleminde olanlar modern olarak kabul edilir. Ancak, modern muhafazakarların eskiyi çağa uyarlayarak yenileme amaçları göz önünde bulundurulursa görünüşteki çelişki ortadan kalkar.

Russel Kirk'e göre modern muhafazakarlık ve modern radikalizm, aynı ülkede ve aynı toplumda yaşayan iki Yahudi tarafından dünyaya sunulmuştur: Karl Marx ve Benjamin Disraeli. Marx, mevcut toplumsal düzenin tamamıyla kaldırılıp yerine materyalizm ekseninde kolektif ve toplumcu bir sistem önerir. Disraeli ise, Ortaçağ benzeri toplumsal bir düzenin yeniden egemen olması özleminde (Kirk, 1953: 227). Marx dünyadaki tüm işçilerin birleşmesini ister, Disraeli sadece Britanya'daki işçilerin birleşmesini arzular. Marx, tüm dünyada birleşmiş tek bir sınıf hayal ederken, Disraeli'nin ütopyası, Britanya'da ulus etrafında kenetlenmiş tüm sınıflardır. Dolayısıyla Marx'ın tasarladığı sistem bireysel ve toplumsal, Disraeli'nin tasarladığı ise daha çok ulusal temeller üzerine kuruludur.

David Gelernter, muhafazakar düşüncenin, örgütlü toplumun ortaya ilk çıktığı dönemlerin bir ürünü olduğunu öne sürer. Gelertner'e göre sadece aristokratlar ve zenginler için değil, tüm insanlar için bir kitle hareketi anlamına gelen

modern muhafazakarlık Disraeli'nin icadıdır (Gelernter, 2005: 1). Paul Smith'e göre ise Modern Muhafazakarlık yapısal anlamda ve görünüşte Sir Robert Peel'in ortaya koyduğu bir kavramdır ancak Disraeli'nin katkılarıyla önem kazanmıştır (Smith, 1967: 325).

Viktorya Çağı'nda, hatta çok daha sonraları bile, muhafazakar terimi Tory ile eş anlamlı olarak kullanılmıştır. Muhafazakar herkes Tory, Tory olan herkes de muhafazakardır. Toryizm de, krallık, kilise ve aristokrasi gibi yerleşik yapıları savunan politik eğilim olarak benimsenir. Tory lideri Sir Robert Peel, toplumdaki aksaklıkları gidermek için tüm sınıflar arasında ortak bir payda bulup onları uzlaştırmaya çalışır. Bu da Torylerin geleneksel muhafazakar yapısını sarsar. Peel'in 1834 Tamworth Manifestosu ve 1846 Tahıl Yasası'nın Kaldırılması Yasası, toplumsal reformun başlangıcını oluşturan somut adımlardır. Bu adımlar Disraeli'nin 1867 Reform Yasası ve 1875 sonrasında bir dizi başka reformlarıyla devam eder. Bu yasalar, geleneksel muhafazakarlık anlayışının artık ortadan kalktığını gösteren devrim niteliğinde reformlardır. Zaten Disraeli, yaşamının amacının Toryizm'i ulusal temeller üzerinde yeniden inşa etmek olduğunu söyler (Kalmar, 2005: 365). Ulusal temeller ile söylemek istediği, sadece aristokrasiyi değil, burjuva ve işçi sınıfını da içine alan ve herkesi kucaklayan bir yapılanmadır.

19. yüzyılda İngiltere hızla gelişmekte ve nüfusu da bununla orantılı biçimde artmaktadır. Sanayileşmede neredeyse dünyanın lokomotifi konumuna gelen ülkede bu gelişme ile paralel olarak kentleşme ve toplum yapısında ciddi bir değişim yaşanır. Bu değişimin doğal sonucu olarak da orta sınıf ekonomik anlamda güçlenir ve siyasi partiler onlara birtakım politik haklar vermek zorunda kalır. İyice güçlenen orta sınıf da daha fazla ayrıcalık elde edebilmek için işçileri kullanarak iktidardaki partileri sıkıştırmaya başlar. İşçi sınıfını burjuvazinin kontrolünden çıkarmaya kararlı olan aristokrasi ve onların parlamentodaki temsilcileri olan Toryler işçilerin sorunlarına ilgisiz kalmaz ve yüzyıllardır

süregelen geleneksel muhafazakarlık anlayışlarını gözden geçirerek yeniden yapılandırma yoluna giderler. Kilise, krallık ve aristokrasi gibi kurumların halkın ihtiyaçlarını karşılamasının ancak Toryizmin çağa uygun biçimde yeniden yorumlanmasıyla mümkün olabileceğini düşünürler. İşte Disraeli'nin tam olarak yapmaya çalıştığı da budur: Toryizmi politik bir hareket olarak çağın şartlarına uygun biçimde yeniden canlandırmak. Disraeli'ye göre Viktorya çağındaki Toryizm, eski dönemler ile karşılaştırılınca halktan kopuktur ve halkın ihtiyaçlarına cevap verecek düzeyde değildir. Oluşturulacak yeni toplumsal düzende halkın eğilimleri ve ihtiyaçları öncelikli hale getirilmelidir.

Disraeli, halkın taleplerinin karşılanması ve burjuva sınıfının neredeyse tamamına, işçi sınıfının da büyük bir çoğunluğuna oy hakkı verilmesi gerektiğini düşünür. Çoğu kişiye göre onun bu politik amaçları, ülkede demokrasiyi egemen kılmaya yöneliktir. Daniel Patrick Moynihan üzerinde çalıştığı politik biyografileri Beyaz Saray'da Başkan Nixon'a sunduğunda, Robert Blake'in yazdığı Benjamin Disraeli biyografisiyle özellikle ilgilenen Nixon şöyle der. "Çok iyi biliyorsunuz ki demokrasiyi genişleten liberal politikalara sahip bu Torylerdir." (Currie, 2006). Nixon'a göre Disraeli'nin politik adımları liberal eğilimlidir ve ülkede demokrasinin yerleşmesine ciddi katkı sağlamıştır.

Ancak onun bu çabasını, demokratikleşmeye ya da toplumsal hiyerarşide ast olarak düşündüğü alt sınıfların dezavantajlarını ortadan kaldırmaya yönelik olduğunu düşünmemiz pek de mümkün değildir. Çünkü Disraeli aslında herkese oy hakkı verilmesinden rahatsızdır ve bu rahatsızlığını 1832 reform yasası sırasında açıkça ifade eder. 1832 Reform yasasının seçmen sayısını yaklaşık olarak yüzde elli oranında arttırması, vergi ödeyen birçok insana oy hakkı getirmiştir. Ülkede geçerli olan vergi sisteminde tütün çiğneyerek yolları süpüren bir dilenci bile vergi ödemektedir. "Peki bu insanların da oy hakkı olmalı

Benjamin Disraeli'nin Yapıtlarında Geleneksel Muhafazakarlık ve Modern Muhafazakarlık mıdır?" diye soran Coningsby, bunların oy hakkının olmaması gerektiğini ima eder (Disraeli, 1982: 31-32).

Herkese oy hakkının verilmesi demokrasinin gereğidir. Ama Disraeli'nin demokrasiye inandığı söylenemez. Ya da en azından demokrasi anlayışı farklıdır. Disraeli'ye göre, mülkiyet sahibi olmayanların oy hakkı da olmamalıdır. Dolayısıyla Çartistlerin seçme-seçilme hakkının önündeki mülkiyet şartının kaldırılması talebine de karşıdır. Coningsby, o dönemlerdeki politik hareketlerin görünüş itibarıyla demokrasi eğiliminde olduğuna; fakat özünde monarşik taraflarının daha ağır bastığını ifade eder. Sidonia da ilerlemiş uygarlıkların asıl eğiliminin saf ve katıksız bir monarşi olduğunu söyler. Monarşinin yüksek bir uygarlık ölçüsü olduğunu da ilave eder (Disraeli, 1982: 31).

Childers'e göre Disraeli'nin demokrasi anlayışı, halkın parlamentoda temsil edilmesiyle doğrudan ilgili değildir. "Tory, ülkenin ulusal partisidir ve gerçek anlamda demokratik bir partidir. Krallık, aristokrasi, kilise gibi kurumları destekler çünkü bunlar kamu yararı için vardır ve vatandaşların eşit haklara sahip olmasını sağlar." (Childers, 1995: 82). Krallık, kilise ve aristokrasi halkın yerine temsil işlevini zaten yerine getirirler.

Disraeli'nin demokratik görünen politik hamleleri, hem parti içindeki rakibi Sir Robert Peel'i, hem de rakibi olan Whig lideri Gladstone'u bertaraf etmeye yöneliktir. Örneğin 1832 Reform Yasasını, 1834 Yoksulluk Yasasını çıkaran Whigleri eleştirir. Ona göre Whiglerin 1832 Reform Yasasıyla yapmaya çalıştığı, ulusal benliğin temelini oluşturan krallık, kilise ve aristokrasi gibi kurumların altını yıkıcı kampanyalarla oyma çabasıdır. Disraeli bu yüzden yasaya karşı çıkar (Jenkins, 2004: 1-2). Tamworth Manifestosunu yayımlayan, Tahıl Yasası'nı kaldıran, eğitim, sağlık, madencilik yasalarını çıkaran Tory lideri Peel'i de eleştirir. Fakat parti liderliğini Peel'den devraldıktan sonra Tory ilkelerini bir

kenara bırakıp ülke yönetimini ve iktidara gelmeyi hedefleyen politikalar benimser. İktidar olduktan sonra parlamentodan geçirdiği 1867 Reform Yasası ise daha önceden eleştirdiği Peel yasalarından ya da Whiglerin 1832 Reform Yasasından çok daha kapsamlıdır.

Peel, ithal tahıl üzerindeki yüksek vergiyi kaldıran yasayı parlamentodan geçirince şiddetli parti içi muhalefet ile karşılaşır. Bu muhalefetin en önemli sözcüsü Disraeli'dir. Yasayı her şeye rağmen partisine ve parlamentoya kabul ettiren Peel, Tory ilkelerinin altını oymakla suçlanır ve istifa etmek zorunda kalır. Daha sonraları partinin lideri olan Disraeli'nin reform adımlarının çok daha cesur ve Whiglerin politik anlayışına daha yakın olduğu görülür. Reform yasalarının Tory anlayışıyla bağdaşmadığı gerekçesiyle Peel'i şiddetle eleştirmesine rağmen partinin lideri olduktan sonra çok daha kapsamlı reform yasaları için çabalaması insanlar tarafından çelişki olarak algılanır. Ancak bu çelişki değildir, çünkü Disraeli Peel'i koltuğundan indirebilmek için bu reformlara muhalefet etmiştir.

Disraeli'ye gelinceye kadarki dönemin muhafazakarlık anlayışını geleneksel ya da klasik muhafazakarlık olarak adlandırmak mümkündür. Geleneksel muhafazakarlıkta üç kurumun varlığının ve çıkarlarının korunması son derece önemlidir: aristokrasi, kilise ve krallık. Disraeli'ye göre bu üç kurum ülkeyi bir araya getiren öğeler olmasına rağmen mevcut konumları ve işleyişleri itibarıyla birbirlerinin altını oymaktadır. Çünkü bunların herhangi bir ikisi ya da inancı kalmamıştır, dolayısıyla bunlar halk için hiçbir anlam ifade etmemektedir. *Tancred: or The New Crusade* adlı romanında bir yandan kilise çatısı altında yaşanan ayrılıkçı bölünmelerin neden aristokratlar tarafından desteklendiğini sorunsallaştırırken öte yandan krallığın neden aristokrasinin ayrıcalıklarını kaldırmaya çalıştığını sorgular (Disraeli, 2007).

Aslında Disraeli, kurumların kendisini değil işlevlerindeki aksaklıkları ve hedeflerindeki sapmaları sorun olarak görür. Yapıtlarında bu üç kurumun geleceğini tehlikede gördüğünü açıkça ifade eder ve ayakta kalabilmelerinin ancak halka eğilmeleri ile mümkün olabileceğini söyler.

Disraeli'nin yapıtlarına yoğun biçimde yansıyan kuşak çatışmasını geleneksel ve modern muhafazakarlık bağlamında ele almak pekala mümkündür. Genç İngiltere üçlüsü olarak tanımlanan yapıtlarının tamamında başkışiler, kendilerinden bir önceki kuşakla, ağabeyleriyle, babalarıyla veya dedeleriyle düşünsel anlamda mutlak bir çatışma içindedirler. Örneğin *Sybil, or The Two Nations*'da Charles Egremont ağabeyi Lord de Mowbray'den, *Coningsby, or The New Generation*'da Harry Coningsby dedesi Lord Monmouth'dan, *Tancred: or The New Crusade*'de Tancred babası Montacute dükünden birçok konuda çok farklı düşünür. Aile büyükleri eskiye körü körüne bağlı iken yeni nesil eskiden kopmayan yeni bir sistemi sorgulayarak benimser.

İngiltere'de sanayileşme sürecinin hemen öncesinde, üç temel sosyal sınıf vardır: Aristokrasi (toprak sahipleri), burjuvazi (sanayiciler) ve işçiler. O dönemde aristokrasinin topluma ve ülkeye katkı sağlayıp sağlamadığı göz önünde bulundurulmadan, halkın onlara –sırf aristokrat oldukları için– kayıtsız şartsız boyun eğmesi gerektiği inancı egemendi. Doğuştan imtiyazlı olma, belki endüstri öncesi toplumda halkın tepkisini çok fazla çekmiyordu. Ama post endüstriyel toplumda, bilimin ve aklın ön plana çıkmasının doğal sonucu olarak insanlar sorgulayıcı bir anlayışa kavuşmuşlar ve bu toplumlarda itaat kültürü yerini itiraz kültürüne terk etmiştir. Bu süreci çok iyi analiz eden Tory liderlerinden Peel, 1834 yılında Tamworth Manifestosu'nu yayınlayarak ve 1846 yılında Tahıl Yasasını kaldırarak partisinin kapılarını orta sınıfa ve işçi sınıfına açmaya çalışmıştır. Ancak cesareten yoksun bu politik adımları yeterince ses getirmemiş ve sönük kalmıştır. Disraeli, Peel'in hazırladığı bu politik yol

haritasını detaylandırarak genişletmiş, parlamentoda cesaretle savunmuş ve ilgili maddelerin yasalaşmalarını sağlamıştır. Bu cesur çabası da ona “modern muhafazakarlığın kurucusu” unvanını kazandırmıştır.

Kilise, özellikle Ortaçağ’da, halkın yanında yer alıp sıkıntılarını giderme noktasında gerçek işlevini hakkıyla yerine getirmekteydi. Fakat 18. yüzyılın ikinci yarısından sonra, aristokrasi ile ortak hareket ederek halktan uzaklaşmış, halka ait olan her şeyi sahiplenerek halkı ötekileştirmiş ve kendinden uzaklaştırmıştır. Bunun sonucunda da toplumda dindar olmayan ve dinden habersiz insanlar yetişmiştir. Toplumdaki aksamaların veya sorunların temelinde de, bireylerde din ve tanrı olgusunun yeterince yerleşmemiş olması vardır. Disraeli, toplumda yaşanan bu sıkıntıların, kilisenin işlevsiz kalması yüzünden olduğunu düşünür. Bu nedenle de, Genç İngiltere ve modern muhafazakarlık ütopyasında, kiliseye, Ortaçağ’daki misyonunu tekrar üstlenme rolünü vermiştir.

Korunması gereken diğer bir yapı krallık kurumudur. Krallık, eskiden halkın her türlü sorununu dinleyen ve sıkıntılarını gideren bir kurum iken, son yıllarda bu işlevinden tamamıyla uzaklaşmıştır. Güçlü olan politik eğilimin yanında yer alarak kapitalin hizmetine girmiş ve onların çıkarlarını gözetmiştir. Krallık, Disraeli’nin amaçladığı bu yeni sistemde, Ortaçağ’ın o mutlu günlerindeki gibi halkın güvenip sırtını dayadığı bir kurum haline gelecek ve milleti bir arada tutan en önemli unsurlardan biri olacaktır.

Kısacası Disraeli’nin hayalindeki yapılanmada, yerleşik kurumların yapması gerekenler şunlardır: Aristokrasi topraklarında yaşayan insanları besler, korur ve onların her türlü sıkıntılarını giderir. Kilise, bu insanların manevi yönlerinin gelişimine katkıda bulunur, dindar ve ahlaklı bireyler haline gelmelerine çalışır. Kendisinden önce komşusunu ve etrafında yaşayan insanları düşünen bireylerin çok sayıda olduğu bir toplumda, huzur ve mutluluk kendiliğinden yerleşir. Krallık

ise bütün bu insanları tek çatı altında toplar ve en üst kurum olarak toplumun bütün kesimlerine ulus – devlet bilincini aşılar.

Aristokrasi, Ortaçağ'dan gelen feodal yapının temsilcileri olarak geniş topraklara sahip, halk üzerinde etkin olan ve ülke idaresine yön veren zengin ailelerden oluşmaktaydı. Ortaçağda topraklar bu ailelerin ve kiliselerin elindeydi. Ancak Disraeli'ye göre bu ailelerin birçoğu gerçek aristokratlar değildir. Bunlar, hak etmedikleri bir varlığın keyfini süren, ülkeleri ve ulusları için hiçbir şey yapmayan, kilisenin elinde bulunan halkın topraklarını ve mallarını yağmalayan ailelerdir. Disraeli, bu sosyal sınıfın kendi toplumsal statülerini yükseltmekten başka bir amacı olmadığını düşünür, güç ve eğitimden yoksun olmalarına rağmen kendilerini güçlü ve aydın kişiler olarak görmelerine de hayret eder (Disraeli, 1981: 11).

Disraeli'yi mevcut muhafazakarlığı modernize etmeye iten nedenlerin başında, aristokrasinin gerçek işlevinden uzaklaşması ve bunun sonucunda da toplumda sahte aristokratların türemesi gelir. Yazara göre bu yapay sınıf, geçmişte yağmaladıkları kiliselerden elde ettikleri kutsal olmayan ganimetlerle büyük bir ekonomik güç kazandı. Ekonomik gücün verdiği rahatlıkla diğer sınıfların ticari faaliyetlerini sınırlayıp onları birçok politik haktan yoksun bıraktılar. Kiliselerden yağmaladıkları malları ellerinde tutabilmek için de politik dindarlık kavramına sığınıp ülkeyi dini gruplara böldüler. Bu grupların başında durup, ülke yönetiminde söz sahibi oldular, kiliseleri yıkıp hanedanlıkları değiştirdiler. İnsanların bu sınıfa sempati duyması ise onların çabalarını ilkeli duruş olarak algılamalarından kaynakladı. Fakat insanların toplumsal ve politik sorunlarla karşı karşıya kalmaları, sözde aristokratların ülkeyi ayrılıkçı dini gruplara bölmelerinin ve insanları politik haklardan yoksun bırakmalarının doğal bir sonucudur (Disraeli, 1982: 66-67).

Partisinin her geçen yıl güç kaybettiğini gören Disraeli, Peel politikalarının üzerine yeni bir partinin inşa edilmesi gerektiği bilincine varır. Modernize edilecek bu parti, şehirde yaşayan orta sınıfa hitap etmelidir. Arkadaşları ile bu konunun üzerine odaklanır. Muhafazakar Malmesbury, Disraeli'ye yazdığı mektupta partilerinin şehir halkı için tiksindirici olduğunu ve bunların ilgisini çekebilmek için bir şeyler yapmaları gerektiği konusunda kendisine katıldığını söyler (Smith, 1967: 24).

Sanayi süreciyle beraber toplumsal değişimin yaşandığı İngiltere'de, özellikle 1830'lardan sonra artan bir ivme ile sanayi zenginleri ortaya çıkar. Bu sınıf da aristokratlar gibi mülkiyet hakkının korunmasından yana olduğu için muhafazakarları ötelemez. Muhafazakarlar da onların artan gücüne kayıtsız kalamayacağını farkındadır. Peel ile başlayan süreçle, Tory Partisi geleneksel ilkelerinden taviz vererek sanayi sınıfına yönelir. Bunun karşılığında iktidara ulaşır. Peel'in politikası burjuva sınıfı ile sınırlı kalır. Ancak Disraeli, 1867 Reform Yasasıyla bunu genişletir ve işçi sınıfına da eğilir. Toplumun en alt tabakalarına kadar indirgenmiş reform çalışmalarının ödülünü, iktidara ulaşarak alır.

Aslında sanayileşme sürecinde ortaya çıkan burjuva sınıfının klasik muhafazakarlık anlayışında yeri yoktur. Ama, politik anlamda Peel'in çekişen adımlarıyla başlayıp Disraeli'nin cesur dev adımlarıyla şekillenen modern muhafazakarlık, sanayicileri ve çalışanları da bu yapıya dahil eder. Aristokrasinin Ortaçağ'da yerine getirdiği alt sınıfları koruma işlevini, 19. yüzyılda sanayiciler yerine getirir. Disraeli bu nedenle burjuva sınıfı için "endüstri aristokrasisi" kavramını kullanır. Zaten 19. yüzyılda Muhafazakar Parti için aristokrasile burjuvazi birbiriyle çelişen kavramlar ya da çatışan sınıflar değildir. Çünkü Muhafazakar parti için kullanılan bir diğer isim ise Mülkiyet Partisi'dir. David Dutton'a göre Muhafazakar Parti daima mülkiyet partisi imajında olmuş ve hep de öyle kalmıştır. Ayrıcalığı korumuş, eşitsizliği meşrulaştırmış ve toplumsal

düzendeki mevcut yapıyı yani statükoyu savunmuştur. İnsanların zannettiği gibi İngiliz işçilerinin sorunlarına eğilmemiştir (Dutton, 1996).

Muhafazakar Parti'nin mülkiyet partisi ya da zenginlerin partisi olduğuna ilişkin algı bugün bile değişmemiştir. Son yıllarda yapılan bir ankette, İngilizlerin %50'sinin Muhafazakar Parti'nin zenginlerin partisi olduğuna inandıklarını ortaya koyar. Muhafazakar lider David Cameron'un sıradan insanları temsil edemeyecek kadar varlıklı ve imtiyazlı olduğuna inanan insanların oranı da % 47 civarındadır (Underhill, 2009).

Disraeli sanayicilerin Ortaçağ'daki aristokratlar gibi halkın ihtiyaçlarını karşılama görevini nasıl yerine getirdiklerini özenle işler. Bay Millbank büyük bir fabrikası olan bir sanayicidir. Bay Benson da bu fabrikanın müdürüdür. Coningsby'ye fabrikayı ve çevresini gezdirir. Patronunun çalışanlarına ve ailelerine kiliseler, okullar, evler, parklar yaptığını anlatır. Millbank'a göre fabrikalar sadece para kazanma aracı değil aynı zamanda yeni endüstriyel aristokrasinin simgesi olmalıdır. Eskiden aristokratların halkı koruyan, mutluluk ve refahlarını temin eden etkinlikleri, artık fabrika sahipleri tarafından gerçekleştirilir. Dolayısıyla bu sanayi sınıfına endüstriyel aristokrasi denebilir. Bay Millbank, ülkenin artık anlamsız ve işlevsiz unvanlara sahip sözde aristokratlara ihtiyacı olmadığına da değinir. Ülkenin, erdem, yetenek ve gücünü şahsında toplayan gerçek aristokratlara gereksinimi vardır. Bu özellikler de halkını düşünen sanayicilerde fazlasıyla mevcuttur. Yazar, Millbankların fabrikasının bulunduğu bölgeyi tanımlarken, burjuvanın ekonomik gelişmeyle paralel olarak ortaya çıktığını söyler. Bu sınıfın, toplumsal sorumluluklarının farkında oluşlarına da ayrıca değinir. Burjuva, İngiltere'de gerçek aristokrasinin olmadığına, mevcut aristokrasinin de sahte veya sözde olduğuna inanır. Gerçek aristokratlara hiçbir zaman karşı değillerdir. Fakat Viktorya Çağı aristokrasisi; görmedikleri, uğramadıkları, bilmedikleri, inşasına katkıda bulunmadıkları bölgeleri temsil

etmektedir. Onların, Duke, Earl, Lord gibi unvanları aldıkları bu bölgelerden haberleri bile yoktur (Disraeli, 1982: 147-149).

Yazarın endüstri aristokrasisi terimini Viktorya dönemi İngiliz toplumuna sunma çabası *Sybil, or The Two Nations*'da da görülür. Bay Trafford, Bay Millbank gibi çalışanlarını düşünen bir fabrika sahibidir. Çalışanlarının ücretlerini günü geldiğinde onları rencide etmeden öder. Çalışanları ile olan ilişkisi sadece ücret ile sınırlı değildir. Fabrikasında işçilerinin sağlığı ve güvenliği adına her ayrıntıyı düşünür. Çalışma alanları sıcak, geniş ve havadardır. Can güvenliklerini tehlikeye atacak, kazalara yol açacak en küçük bir aksaklık dahi yoktur. Bay Trafford aynı zamanda yanında çalıştırdığı işçilerin aile yaşamlarına da özen gösteren bir işverendir. Fabrikanın hemen yanında, işçileri için evler, parklar yapmıştır. Parklarda oynayan çocuklar, fabrikada çalışan anne ve babalarının gözü önündedir. Bu yaşam alanlarında kiliseler, hamamlar, kütüphaneler ve papazların denetiminde okullar vardır. Yazar bu sistemin çalışanlar üzerindeki etkisine şöyle değinir:

Harika! Kesinlikle çok faydalı. İster tarım ister sanayi işçisi olsun, işçilerin çalıştıkları yer ile irtibatının olması büyük bir avantajdır. İşverenine yakın olması, temizlik ve düzenin yanı sıra gözetim ve teşviki de beraberinde getirir. Trafford yerleşkesinde suç yoktur ve saldırganlık çok nadirdir. Köyde kötü bir tek adam dahi yoktur. Erkekler daima temiz giyimli, kadınlar da güleç ve mutludur. Sarhoşluk ise hiç yoktur (Disraeli, 1981: 182-183).

Yazar, gerçek aristokratlığın soy ile değil, erdem ve ahlak ile ilgili olduğunu düşünür. Aristokratlarda bulunması gereken özellikleri, Sydney ailesinden bahsederken anlatır. Aile, insanların rahatlığı için her türlü özveride bulunur, bir şeyler yapabilmek için çırpınır. Bu elit sınıf olmanın gereğidir. Misafir ağırlamaktan büyük keyif alırlar ve yoksullara karşı daima cömerttirler. Güzel sanatlara karşı beğenileri vardır. Kendi politik düşüncelerinin ateşli savunucuları

olmalarına rağmen kendilerinden farklı düşünen insanlara karşı her zaman toleranslıdırlar. Güzel ahlaklıdırlar ve güzel yürekleri vardır. Tahıl yasasını savunurlar ama köylülerin kendilerine ait toprakları işledikleri sisteme karşı değillerdir (Disraeli, 1981: 73).

Bu özellikleri taşıyanlar gerçek aristokratlardır, halka önem verirler ve ihtiyaçları doğrultusunda yardımlarına koşarlar. Yazar *Sybil, or The Two Nations*'da gerçek aristokratların örgütlü bir şekilde halka yaptıkları yardımlardan bahseder. Sybil bu yardım aktivitelerini organize eder ve Egremont bu aktivitelerin içinde yer alır. Benzer durum *Coningsby, or The New Generation*'da da gözlemlenir. Sydney ailesinin kızları yoksullara yardım dağıtımını örgütler, Coningsby de fiilen bu faaliyete katılır (Disraeli, 1982: 130).

Yazar, sınıfları sembolize eden aileleri ve kişileri roman kurgularının merkezine yerleştirir. Örneğin *Sybil, or The Two Nations*'da aristokrasi sınıfını Egremont ailesi, *Coningsby, or The New Generation*'da Monmouth ailesi temsil eder. Egremont ailesinde baskın olan kişiler Charles Egremont ve ağabeyi Lord Marney'dir. Monmouth ailesinde öne çıkan kişiler Harry Coningsby ve dedesi Lord Monmouth'tur.

Lord Marney ve Lord Monmouth da aristokrasiyi sembolize eden bireylerdir. Ancak onların halk tarafından sevildikleri söylenemez. Disraeli bu kişileri bencil, kendilerinden başka hiç kimseyi düşünmeyen kişiler olarak yansıtır. Tek amaçları daha da zenginleşip konumlarını ve unvanlarını yükseltmektir. Bu iki karakter için geleneksel muhafazakarlığın temsilcileri tanımlaması uygundur.

Charles Egremont ve Harry Coningsby ise modern muhafazakarlığın temsilcileri olarak kabul edilebilir. Ortak yönleri genç olmaları ve halkın acılarını paylaşmalarıdır. Her ikisi de halk tarafından sevilir; çünkü zengin aristokratlar olmalarına rağmen halkın sıkıntılarına duyarlıdırlar. Halk bu kişileri doğal

liderleri olarak benimser. Örneğin Bay Millbank parlamento seçimlerinde kendi yerine aday olması için Coningsby'yi önerir ve halk da bunu coşkuyla kabul eder (Disraeli, 1982: 413). Coningsby bu haberi gazeteden öğrenir, öyle bir girişimi olmamasına rağmen, kendisinin haberi bile olmadan halk tarafından kendilerini parlamentoda temsil etmesi için aday gösterilmiştir. Oysa o, dedesinin aday olması konusunda ısrarlarına ve aday olmaması durumunda mirasından mahrum bırakacağı tehditlerine rağmen aday olmayı reddetmiştir (Disraeli, 1982: 362-364). Onun aday olmasını isteyen, kendisini liderleri olarak benimseyen halktır.

Disraeli'nin hayalini kurduğu toplumsal ve politik yapı için sınıfların birleşmesi gerekmektedir. Bunu yapıtlarında evlilikler yoluyla gerçekleştirir. *Sybil, or The Two Nations*'da aristokrat Charles Egremont ile halkı sembolize eden Sybil'i evlendiren yazar sınıfları birleştirir. Romanın sonlarında Sybil'in aristokrat aileden geldiği ortaya çıkar. Ama romanın başından sonuna kadar onu halk olarak yansıtan yazar, bir bakıma böyle bir birleşmenin mümkün olabileceğini kabullenir.

Coningsby, or The New Generation'da aristokrasi ve burjuva sınıfı birleşir. Lord Monmouth'un torunu Coningsby ve Bay Millbank'ın kızı Edith evlenir. Ancak her iki evlilik de kolay olmaz. Sınıflar böyle bir birlikteliğin zor olduğunu bilirler, aralarındaki uçurumun farkındadırlar. Örneğin Charles Egremont gözyaşları içinde Sybil'e aşkı ilan eder. Sybil de yanaklarından süzülen yaşlarla şöyle cevap verir: "İnan bana, aramızdaki uçurum aşılamaz." (Disraeli, 1981: 279) Benzer bir durum Coningsby ve Edith aşkında da görülür. Bay Millbank Coningsby'ye kızı Edith ile bir araya gelmelerinin imkansız olduğunu ve en kısa sürede ayrılmaları gerektiğini söyler (Disraeli, 1982: 352). Klasik aristokrasi, burjuva ile birleşmeye kesinlikle karşıdır, bu engel ortadan kalkmadan da birleşme gerçekleşmez. Coningsby ve Edith, Lord Monmouth öldükten sonra

evlenir. Burjuva da aristokrasi ile birleşme taraftarı değildir. Ama kendileriyle birleşmek isteyen sınıfın geleneksel değil modern aristokrasi sınıfı olduğunun farkına varınca, buna razı olur. Bay Millbank ilk başta bu evliliğe karşı çıkar, hatta Coningsby'ye onu kızının etrafında görmek istemediğini söyler (Disraeli, 1982: 338). Ama onu zamanla tanıyıp düşüncelerini öğrenince evlenmelerine onay verir.

Her iki evlilikte de aristokratların erkekler olması rastlantı değildir. Çünkü yazarın arzuladığı birleşme, aristokrasi sınıfının önderliğinde olmalıdır. Eğer günün birinde ülkedeki tüm sınıflar birleşecekse, bu aristokrasinin çatısı altında olmalıdır. Nitekim kadınların, yani halk ve burjuva sınıfının sahip olduğu her şey, evlilik sonucunda aristokrasiyi temsil eden erkeklerin denetimine geçer. *Sybil, or The Two Nations*'da ayaklanan halk Mowbray şatosuna saldırır ve Mowbray topraklarının aslında Sybil'in ailesine ait olduğunu kanıtlayan belgelere ulaşırlar. Mick belgelerin bulunduğu kutuyu Sybil'e verir, o da kutuyu Egremont'a emanet eder (Disraeli, 1982: 419). Yazar aristokrasinin denetimine geçen topraklar için 'emanet etme' ifadesini kullanır; yani halk sahip olduklarını aristokrasiye teslim etmez, sadece emanet eder. Bunlar aristokrasiye değil halka aittir. Aristokrasi sınıfı, halk adına bu emanetlere sahip çıkmalı ve onları yine halk için kullanmalıdır.

Her iki yapıtta da ortada kayıp bir miras vardır. *Sybil, or The Two Nations*'da Walter Gerard, Lord de Mowbray'in topraklarının ailesine ait olduğunu iddia eder. Bay Hatton, Gerard'ın babası öldüğünde, topraklarını sahte belgelerle lorda satmıştır. Bu belgeler Mowbray şatosunda saklıdır (Disraeli, 1981: 268). Yazar, değerli şeylerin geçmişi temsil eden yapılarda korunması gerektiğine inanır. Bu bağlamda belgelerin eski bir şatoda muhafaza edilmesi, yazarın eğiliminin göstergesi olarak kabul edilebilir. Ayaklanma esnasında halk şatoya saldırır ve Mowbray topraklarının Sybil'in ailesine ait olduğunu kanıtlayan

belgelere ulaşır. Mick belgelerin bulunduğu kutuyu Sybil'e verir, o da kutuyu Egremont'a emanet eder (Disraeli, 1981: 419). Yani halk sahip olduklarını aristokrasiye vermez, sadece emanet eder. Bunlar aristokrasiye değil halka aittir. Aristokrasi sınıfı, halk adına bu emanetlere sahip çıkmalı ve onları yine halk için kullanmalıdır.

Ortadaki mirasın halka kalmasını, halkın da bunu yine aristokrasiye emanet etmesini *Coningsby, or The New Generation*'da da görürüz. Coningsby arkadaşlarıyla İskoçya'dayken dedesinin ölüm haberini alır ve Londra'ya döner. Cenaze merasiminin ardından, lordun avukatları ve vekillerinin hazır bulunduğu bir ortamda vasiyeti okunur. Dedesinin her yıl için ek vasiyeti vardır. Coningsby'nin Tory olarak seçime girmeyi reddettiği yıldan itibaren dedesi onu mirasından yoksun bırakır. Lord, mirasının çoğunu halkın içinden gelen manevi kızı olarak benimsediği Flora'ya bırakır (Disraeli, 1982: 393-395). Romanın sonlarında da Flora, lordun kendisine bıraktığı mirası Coningsby'ye ağlayarak teslim eder. Halkı temsil eden Flora, mülkiyet hakkının aristokrasiye ait olduğunun bilincindedir.

Modern muhafazakarlığın sözcüleri olan Harry Coningsby ve Charles Egremont, mirası sözde aristokratlardan değil, halktan teslim alırlar. Böyle bir yapıda toprakların gerçek sahipleri halktır. Gerçek aristokratlar da güçlerini sözde aristokrasiden değil halktan alır.

Coningsby, or The New Generation'da halk ve burjuva sınıfı sahip olduklarını, modern muhafazakarlık anlayışının politikada uygulayıcısı olan Genç İngiltere ülküsüne emanet eder. Tüm sınıfları aristokrasi etrafında birleştirmeyi amaçlayan bu akımın çabaları sonucunda halk yaşadığı sıkıntılardan kurtulur ve ülkede mutluluk ve huzur egemen olur.

Lord Monmouth, torunu Coningsby'nin Muhafazakar Parti'den parlamenter adayı olmasını ister fakat Coningsby muhafazakarlığın çağa uygun şekilde yeniden yapılandırılması gerektiğini düşündüğü için Muhafazakar Parti'yi desteklemeyeceğini söyler. Lord'un buna tepkisi sert olur: " 'Aman Tanrım!' diye haykırdı Lord Monmouth, koltuğundan sıçrayarak, 'kadının biri onu etkisi altına almış ve onu Whig yapmış!' " (Disraeli, 1982: 359). Lord'a göre muhafazakarlık mevcut haliyle kalmalıdır. Ancak bu yapıda ne sanayicilerin ne de işçilerin yeri vardır. Lord, kendisi gibi geleneksel muhafazakar anlayışta olmayan ve Tory ilkelerini benimsemeyen torununu mirasından yoksun bırakarak cezalandırır. Çünkü değişime karşıdır ve elindeki gücü başka sınıflarla paylaşma niyetinde değildir.

Disraeli'nin ütopyası olan çağın gereklerine göre revize edilmiş muhafazakarlık anlayışı, eski ilkelerin ortadan kaldırılıp yeni ilkeler hedeflenmesini öngörür. Yazar, yapıtında, bu hedefine eski anlayışın güçlü temsilcisi olan Lord Monmouth'u öldürerek ulaşır. Aynı şekilde *Sybil, or The Two Nations*'da, Lord de Mowbray ve Lord Marney'i romanın sonunda öldürür. Böylelikle modern muhafazakarlık anlayışını uygulamaya koymasının önünde engel kalmaz.

Yapıtlarda, karamsar tabloların tanımlandığı pek çok ortamda, insanlar kilisenin organize ettiği çeşitli aktiviteler ve yardım dağıtımıyla rahatlar. Örneğin Warner'in evinde, bütün aile açtır ve soğuktan titremektedir. Bu kasvetli hava, Sybil'in kiliseden getirdiği yardım sepeti ile değişir: "Artık ocak yanmaktadır, yemek ve çay da hazırdır. Çok kısa süre önce açlık, soğuk ve sefaletin kol gezdiği bu odada rahat ve huzur egemendir." (Disraeli, 1981: 120) Warner halkı, Sybil kiliseyi ve yardımsever insanları temsil eder. Yiyecekten yoksun bu soğuk evle sembolize edilen, çocukların elbiselerinin dahi borç karşılığında rehin verildiği 19. yüzyıl İngiltere'sidir.

Sybil'den sonra Papaz St. Lys odaya girer ve şunu söyler: "Buraya size saygılarımı sunmak, acınızı paylaştığımı belirtmek ve yardım etmeyi teklif etmek için geldim." (Disraeli, 1981: 122) Böylelikle, kilise de yoksul halkın acısının paylaşıldığı, ihtiyaçlarının karşılandığı tabloda yerini alır. Ancak halkın mutluluğunu sağlayacak kurumların başında gelen aristokrasi bu güzel tabloda eksiktir. Bir süre sonra sohbe Charles Egremont da katılır (Disraeli, 1982: 123), onun da yoksul aileye yardım için orada bulunduğunu öğreniriz. Kilise ve aristokrasi asıl işlevini yerine getirir ve halkın yaşam koşulları kısmen de olsa düzelir. Sepetteki yiyecekleri yiyerek doyan, getirilen odunları yakarak ısınan aile artık mutludur.

Disraeli parlamentonun ve politik işleyişin insanların huzuruna ve rahatına katkıda bulunmadığına inanır. Parlamentonun, halkın rahatını sağlayan kurumların, özellikle de Krallığın, yetkilerini elinden aldığını düşünür. Dolayısıyla bu kurumlar parlamento yüzünden işlevsiz haldedir. *Sybil, or The Two Nations*'da buna değinen yazar, İngiliz parlamentosunun toplandığı Westminster kentini tanımlar. Burası, Sybil'in topraklarını ve mallarını kaybettiği kent olması açısından ayrıca önemlidir. Halk, sahip olduğu her şeyi parlamentonun toplandığı bu kentte yitirmiştir.

Sybil, kralları ve din adamlarını sınırlayan, kiliseleri mahveden, kişisel çıkarı için kutsal şatoları ele geçiren, sonsuz ayrıcalıklarla kendine yatırım yapan, sayısız nesillerin işgücünü kendi devletleri ve imparatorlukları için ipotek altına alan bu açgözlü, haşin ve kibirli yapıya; mağrur ve ihtiraslı salonları olan İngiliz parlamentosunun bulunduğu Westminster'e baktı. Teselli sedalarının buradan yükselmesi mümkün müdür? (Disraeli, 1981: 290-291)

Böyle bir parlamentodan halkı avutacak bir ses çıkar. Bu sesin sahibi bir aristokrattır. Ölümsüz gerçekleri açıklama cesaretinde bulunur. Çalışanların da en az mülk sahipleri kadar birtakım haklara sahip olduğunu söyler. Sınıflar

Benjamin Disraeli'nin Yapıtlarında Geleneksel Muhafazakarlık ve Modern Muhafazakarlık arasında illa bir ayırım yapılması gerekiyorsa, geçim derdinde olan insanların lehine olması gerektiğini ifade eder. Bu aristokrata göre devlet adamlarının asıl görevi milyonlarca insanın mutluluğunu ve rahatını sağlamaktır. Eğer bu başarılmazsa, o saltanatın, memleketin, imparatorluğun gücü ve ihtişamının hiçbir anlamı yoktur (Disraeli, 1981: 291). Parlamentoda bunları haykıran kişi Charles Egremont'tur. Söyledikleri, Disraeli'nin hedeflediği politik düşünceyle ve şekillendirmeye çalıştığı Genç İngiltere ilkeleriyle örtüşür.

Sheila M. Smith *Coningsby, or The New Generation*'a yazdığı önsözde Disraeli'nin Fransız Devrimi sonucunda ortaya çıkan Gallic eşitliğini benimsemediğini söyler. Bu eşitlik hiç kimsenin ayrıcalıklı olmadığı felsefesine dayanır. Bunun yerine İngiliz eşitliğini savunur, yani herkes ayrıcalıklı olmalıdır (Disraeli, 19282: XIII). Disraeli'nin toplumda yerleştirmeye çalıştığı politik sistem İngiliz eşitliğini esas alır. Yazar, aristokrasiyi halkın düzeyine indirip toplumsal eşitliği sağlamak yerine halkın yaşamını aristokratların standartlarına yükselterek herkesi ayrıcalıklı yapmanın peşindedir (Disraeli, 1981: 214).

Parlamentonun sadece bir kaç aileye ait bir kurum olarak gören Disraeli'ye göre krallık tüm insanlara ve tüm sınıflara ait bir kurumdur. Halk için de en uygun lider, Krallık tahtında oturan kişidir. Halk en yüksek makam olan krallıkta temsil edildiğinden parlamentoda temsil edilmek zorunda değildir. İnsanlara liderlik eden bir sınıfın olduğu yarı uygar toplumlarda halk parlamentoda temsil edilebilir. Şayet lider bir sınıf yoksa parlamenter düzen gerçek anlamda halkı temsil edemez (Disraeli, 1982,312).

John Bender ve David Deirdre'e göre Disraeli, İngiltere'nin öne çıkan iki yönü üzerine odaklanır. Bunlardan biri ülkenin ekonomik ve askeri üstünlüğü, diğeri ise bu üstünlüğün sonuçlarını elde etmedeki başarısızlığıdır. Disraeli'ye göre, ülkedeki gelişmeler orantılı değildir. Para kazanmada, makine üretiminde ülke

gelişmiş sayılabilir; ancak kurumların korunması ve örgütlenmesi için aynı şeyler söylenemez. Genç İngiltere'nin programı, kurumların altını oymadan sorunların çözümüne dayanır. Aristokratik paternalizmin restore edilmesiyle yoksulların yaşam koşullarını iyileştirmek mümkündür. Ülke aydın aristokratlar tarafından daha iyi yönetilir. Dinsel öğelerin ön plana çıkarılmasıyla halkın maneviyatı yeniden canlanır. Adaletle yönetilen halkın iktidara boyun eğmesi kolaylaşır. İnsanlar kiliseye ve monarşiye güvenirse, bu onlara zor zamanlarında destek olur. O zamana kadarki politik yaklaşımlar, halkın acılarını çatal – bıçak sorunu olarak özetler. Disraeli, Genç İngiltere Akımı'nın bunlara bir alternatif oluşturacağına inanır (Bender vd., 1994: 518).

Bu akımın amaçladığı yönetim biçimi özgür monarşidir. Coningsby Millbank'e; kanunlar üzerine kurulu, yerel yönetimler ve belediye yönetimlerinin etkin olduğu, eğitilmiş insanları yöneten, bağımsız ve entelektüel basın tarafından temsil edilen monarşik bir yönetim şekli önerir (Disraeli, 1982: 313). Bu yönetim biçiminde halk parlamentoda temsil edilmek zorunda değildir. Zaten parlamento birkaç kişinin elindedir. Ama krallık tüm halkındır. Halk için de en uygun lider, krallık tahtında oturan kişidir (Disraeli, 1982: 312). Ulusal bir inanışla desteklenen bu monarşi sisteminde devlet adamları eğitilmiş olur. Dinden haberdar olmayan papazların, Fransızca dahi konuşamayan diplomatların, cephe bile görmemiş generallerin bu düzende yerleri yoktur. Ulus – devlet modelinin, milli düşüncenin egemen olacağı bu yönetim biçiminde, ayrılıkçı bölünmeler kendiliğinden ortadan kalkar. İngiliz toplumunun yasalarına, geleneklerine, davranışlarına, duygularına uygun olan monarşi yönetimidir (Disraeli, 1982: 313).

Disraeli, 1840 öncesi tüm politik açılımların ve reform hareketlerinin, krallığı, aristokrasiyi ve kiliseyi eski gücüne kavuşturamayacağına, halkı rahatlatamayacağına inanır. Halkın huzuru ancak modern muhafazakarlık

ilkelerinin toplumdaki herkes tarafından benimsenmesiyle mümkün olabilecektir. Krallık, aristokrasi ve kilise, ancak modern muhafazakarlık anlayışının toplumda egemen olmasıyla eski ihtişamlı günlerine ve güçlerine dönebilir.

2. SONUÇ

19. yüzyılın ortalarına doğru Tory partisi lideri Sir Robert Peel, 1834 Tamworth Manifestosu ve 1846 Tahıl Yasasının Kaldırılması gibi liberalizm ve demokrasi eğilimli politik adımlarla iktidara ulaşabilmeyi amaçlamıştır. Peel, bu adımları atarken, partisinin geleneksel ilkelerini tamamıyla göz ardı edememiştir. Dolayısıyla onun bu ürkek çabaları partisine kısa sürelerle iktidara gelme şansı sağlamışsa da Toryleri politikada ciddi anlamda etkin kılamamıştır.

Toryleri İngiliz siyasetinde söz sahibi yapan asıl lider, değişimin gereğini anlayıp köklü bir yapılanmaya yönelen Benjamin Disraeli'dir. Tony Blankley'e göre Benjamin Disraeli, gelişen bir ülkede değişimin aralıksız olacağına inanır. Ancak ona göre asıl sorun, kaçınılmaz olan bu değişime karşı koyup koyamayacağınız değil, bu değişimin halkın durumunu, gelenek ve göreneklerini, yasaları veya soyut ilkeleri, keyfi ve genel doktrinleri dikkate alarak gerçekleştirilip gerçekleştirilmediğidir. Halka oy hakkının verilmesini destekleyerek Disraeli, İngiliz politikasına yüz elli yıl kadar egemen olan muhafazakar bir parti meydana getirmiştir (Blankley, 2008).

Benjamin Disraeli, partisini uzun süreli iktidar yapmasının, ancak toplumun bütün kesimlerinin kucaklanmasıyla mümkün olacağını anlamıştır. Ve 19. yüzyılın ikinci yarısından sonra son derece demokratik görünen birtakım politik adımlar atmıştır. Örneğin sağlık, eğitim, ekonomi ve en önemlisi politik haklar gibi birçok alanda çıkarılan yasalar, halkı önemseydiğini göstermiştir. Buna ilgisiz kalamayan halk ise onu büyük bir destekle iktidara taşımıştır. Disraeli bu

başarıyı, partisinin geleneksel ilkelerine ve programına bağlı kalarak değil, bilakis bu ilkeleri çağa uyarlayıp yeniden yorumlayarak elde etmiştir. Yani, sadece zenginleri, toprak sahibi soyluları, kısacası ayrıcalıklıları değil, halkın tamamını önemseyen politik bir anlayış benimseyerek başarılı olabilmıştır. Toryleri uzun bir aradan sonra tekrar iktidara taşıyan bu anlayışa “Modern Muhafazakarlık” adı verilmiştir.

Disraeli, bu anlayışı toplumda egemen kılmak ve toplumun bu anlayışı benimsemesine katkı sağlamak için Genç İngiltere Üçlüsü ya da Genç İngiltere Romanları olarak bilinen *Coningsby, or The New Generation, Sybil, or The Two Nations ve Tancred: or The New Crusade* adlı romanları yazmış ve politik eğilimini insanlarla paylaşmıştır. Bu yapıtlarında, ülkesinin ve halkının ancak modern muhafazakarlık ilkeleriyle huzur bulacağını savunmuştur. Bu ilkelerin özü, geçmişinden kopmayan bir yenidir. Yani, aristokrasi, kilise ve krallık gibi kurumlar Ortaçağ’daki işlevleriyle yeniden canlanmalı ve halkı geçmişteki o mutlu günlerine kavuşturmalıdır.

Disraeli, *Coningsby, or The New Generation*’da Krallık kurumunun halka önderlik edemediğini ve ülke yönetiminde etkisiz kaldığını ifade eder. Ayrıca Muhafazakar Parti’nin mevcut yapısının halkın refahını sağlamakta yetersiz kaldığını ve muhafazakar ilkelerden koptuğu için de halk tarafından kabul görmediğini ileri sürer; halkın kabulleneceği ve sempati duyacağı bir yapının, ancak çağın gereklerini karşılayacak ve toplumsal sınıfları birleştirmede önderlik yapacak bir anlayışın politikada egemen olmasıyla mümkün olacağını vurgular. Bu anlayışın ise, geleneksel aristokrasinin burjuva sınıfını da içine alan endüstri aristokrasisine dönüşümü ile geçerlilik kazanabileceğine inanır. Yazar, burjuva sınıfına sempatisi olmayan Lord Monmouth’u öldürdükten sonra, yenilikçi torunu Coningsby’yi, burjuva temsilcisi fabrikatör Bay Millbank’ın kızı Edith ile evlendirerek bu sınıflar arası birleşmeyi gerçekleştirir. Hem Millbank’ın hem de

burjuva sınıfının diğer temsilcisi Bayan Flora'nın malvarlıklarını Coningsby'ye miras bırakarak da aristokrasinin liderliğini ve önderliğini pekiştirir.

Buna benzer bir sınıflar arası birleştirme çabası *Sybil, or The Two Nations*'da da görülür. Bu defa birleştirilen sınıflar halk ve gerçek aristokrasidir. Romanın sonunda yazar, toprakları sahte aristokratlar tarafından hileyle elinden alınan halkın topraklarını kendisine teslim eder, halk ise kendisine ait olan bu toprakları gerçek aristokrasiyeye emanet eder. Sahte aristokrasiyeyi temsil eden roman kişisi Lord de Mowbray'dir ve halkın temsilcisi olan Sybil'in ailesinden topraklarını sahte belgelerle ele geçirmiştir. Modern muhafazakarlığı ve gerçek aristokrasiyeyi temsil eden Charles Egremont ile halkı temsil eden Sybil, Egremont'un ağabeyi Lord de Mowbray öldükten sonra evlenirler; sınıflar böylelikle birleşir.

Yazar her iki romanda da geleneksel aristokrasiyeyi ya da sahte aristokrasiyeyi ortadan kaldırmadan, sınıflar arası birlikteliği sağlayamaz ve bu sınıfların temsilcilerini evlilik yoluyla birleştiremez.

Muhafazakarlık anlayışında korunması gereken en öncelikli kurumlar Krallık, Aristokrasi ve Kilise'dir. Yazar, *Tancred: or The New Crusade*'de kilisenin eski işlevinden uzaklaştığını, ülkenin tekrar eski gücüne kavuşması ve halkın o mutlu günleri yeniden yaşayabilmesi için kilisenin mutlaka ortaçağdaki işlevine dönmesi gerektiğini öne sürer. Bu konudaki düşüncelerini romanın başkışisi Tancred aracılığıyla okurlarına aktarır.

Disraeli, *Coningsby, or The New Generation*'da krallığın ve politik kurumların, *Sybil, or The Two Nations*'da aristokrasi sınıfının, *Tancred: or The New Crusade*'de kilisenin, ülkenin çıkarlarına ve halkın mutluluğuna hizmet edebilmesi için çağın şartları ve gerekleri doğrultusunda, Ortaçağ'daki işlevlerinin de göz önünde bulundurularak, revize edilmesi gerekliliğini vurgular.

Modern Muhafazakarlık ilkelerini politikada hayata geçirmeye çalışan genç parlamenterlerin oluşturduğu gruba Genç İngiltere Akımı adı verilir. Disraeli'nin yapıtlarında halka mutluluk ve refah vadeden, halkın sorunlarına duyarlı olan ve acılarını yüreklerinde hisseden genç aristokratlar bu akımın temsilcileridir. Yapıtlarda ortaya çıkan halkın barış, huzur, mutluluk ve refah sahneleri, ancak genç aristokratların bu tabloda yerlerini almalarıyla mümkün olur.

KAYNAKÇA

- Bender, J. Vd. (1994). *The Columbia History of the British Novel*. New York: Columbia University Press
- Blankley, T. (2008). "Forging a Conservative Agenda; Time to Reassess What Went Wrong and Right." *The Washington Times*, November 4, 2008, p. A21
- Childers, J. W. (1995). *Novel Possibilities: Fiction and the Formation of Early Victorian Culture*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press
- Currie, D. (2006). "A Dandy Tory", *National Review*, 58 (22): 50+
- Disraeli, B. (1981). *Sybil, or The Two Nations*. New York: Oxford University Press
- Disraeli, B. (1982). *Coningsby, or the New Generation*. New York: Oxford University Press
- Disraeli, B. (2007). *Tancred: Or the New Crusade*. Middlesex: The Echo Library
- Dugdale, J. (2007). "Review of 'The Politics of Pleasure: A Portrait of Benjamin Disraeli', by William Kuhn".
<http://www.theguardian.com/books/2007/may/05/featuresreviews.guardianreview26> adresinden 5 Mayıs 2007 tarihinde alınmıştır.
- Dutton, D. (1996). "The Conservative Party in the Nineteenth Century." *New Perspective*, 1 (2).
<http://www.users.globalnet.co.uk/~semp/conservative.htm> adresinden 6 Haziran 2009 tarihinde alınmıştır.

- Gelernter, D. (2005). "The Inventor of Modern Conservatism", *The Weekly Standard*, 10 (20)
- Jenkins, T.A. (2004). "Benjamin Disraeli and The Spirit of England: T. A. Jenkins Reviews the Life and Legacy of Benjamin Disraeli, Statesman, Novelist and Man – About – Town, on the Bicentary of His Birth." *History Today*, 54 (12), 9+
- Kalmar, I. D. (2005). "Benjamin Disraeli, Romantic Orientalist." *Society for Comparative Study of Society and History*, 47 (2): 348-371
- Kirk, R. (1953). *The Conservative Mind, from Burke to Santayana*, Chicago: Henry Regnery Publication
- Macmillan Contemporary Dictionary (1988). İstanbul: ABC Yayınevi (1. Baskı)
- Smith, P. (1967). *Disraelian Conservatism and Social Reform*, London: University of Toronto Press
- Underhill, W. (2009). "Troubles for the Tories." *Newsweek*, 154 (25)
- www.merriam-webster.com (2014). <http://www.merriam-webster.com/dictionary/conservatism> adresinden 2 Şubat 2014 tarihinde alınmıştır.
- www.thefreedictionary.com (2014). <http://www.thefreedictionary.com/conservatism> adresinden 1 Şubat 2014 tarihinde alınmıştır.

EXTENDED ABSTRACT

Introduction

Benjamin Disraeli was one of the significant figures in the political, social and literary life of England, especially in 19th century. Through changes in the scopes of political concepts such as conservatism, aristocracy, monarchy and church, he has not only influenced political life but the social life of the country. These radical and marginal paces have given the opportunity of government to him.

He has become popular among young parliamentarians and established the Young England Movement which aimed at an extensive restoration in the principles of Tory understanding, Conservatism. His novels, particularly The Young England Novels, have reinforced and contributed to this political transformation and social change. He has written them to imbue people with his own political views.

For Disraelian Conservatism, in other words for Modern Conservatism, there are three major institutions to be conserved and restructured: the Monarchy, the Aristocracy and the Church. In *Coningsby, or The New Generation*, he discusses the duties and mistakes of the Monarchy and Political Parties. In *Sybil, or The Two Nations*, he deals with the Aristocracy and relates their present faults compared to the past. In *Tancred: or The New Crusade*, he mentions the ineffectiveness and inadequacy of the Church in raising individuals and shaping society. In these novels, Disraeli emphasizes that if these institutions intend to serve to the interests of the country and the prosperity of people, they inevitably need restoration and revision according to the requirements and conditions of the age through considering their functions during the Middle Ages.

Benjamin Disraeli: Modern Conservatism and Young England Movement

In this study, the concepts of “traditional conservatism” and “modern conservatism” in English society and politics during 19th century have been compared. The contributions of Benjamin Disraeli, one of the most influential politicians of Victorian Age, through his written works are the core of the article. It is asserted that “modern conservatism” is a premise presented by Disraeli to political literature. The study focuses particularly on this comparison reflected by Disraeli in his works.

The terms and institutions of English society in 19th century such as democracy, monarchy, aristocracy, bourgeoisie, working class and church have been unlikely apprehended and courageously introduced to the political life of England by Disraeli. For him, the meanings and functions of the concepts mentioned above have been completely different compared to the past. They all have been misused by unskilled politicians, so-called aristocrats and malevolent clergymen. Those institutions also strive for undermining each other. He tenaciously accentuates that the development of country and an easy and pleasant life for public are possible provided however that these institutions attain their authentic roles and functions as in the Middle Ages.

For instance, he believes in the fact that the people are in a deplorable situation due to the parliament and its political running. He is uneasy about the right to vote given to all people paying tax. For him, only the people who own property should have the right to vote; this is Disraelian democracy. He alleges that the parliament is in a few families' power, so it is not an institution belonging to the whole nation. However, the monarchy belongs to all the people and classes of the country. And the king is the real leader of that nation. Hence, he advocates the monarchic system instead of the parliament which has seized the authority and responsibilities of monarchy. The happiness and wealth of the people is possible only if monarchy, as in the past, prevails in the political life.

He describes the church as a functionless institution; for him, it was a lot more functional during Middle Age. But later, the power, the lands and the properties of church have been plundered by a few aristocrat families. That is why, the church has failed to fulfil its responsibilities on behalf of people; it has failed to help people both materially and spiritually.

Another concept he tended to change is aristocracy; he propounded industrial aristocracy for traditional use of land aristocracy. In the past, land aristocracy was on behalf of the people. The aristocrats of old times used to meet the necessities of the poor, to resolve their problems and to ameliorate their miserable living conditions. But the aristocrats of 19th century fail to fulfil these responsibilities. For Disraeli, instead of this functionless land aristocracy, a new aristocratic class has emerged: the bourgeoisie. He unites aristocracy and bourgeoisie and invents a new class. This new class has been entitled as 'industrial aristocracy'. Disraeli not only assigns a different meaning to the concept of aristocracy but also altered its origins. The lineage was the principal determinant of aristocracy before him. Yet, he appoints morality, tolerance, generosity, intellectualness as the requirements of aristocracy instead of descent.

Conclusion

Briefly, as a new definition indicating the coming years, his 'modern conservatism' seems to work retrospectively. Such staggering conceptual changes in political vision of his party, the Conservative Party, led him to the leadership, finally prime ministry; many young parliamentarians around and a huge amount of people behind him. Those young parliamentarians are the representatives of a new political formation called as The Young England Movement and they serve to prosperity and welfare of the nation. This movement targets to establish a new political vision on the basics of Tory Party and revivify three main institutions – the monarchy, the aristocracy and the church – as their splendid and magnificent days in the Middle Ages.